

i cirkus eller lignende; dog er der fra og med sæsonen 1960 givet dispensation til forevisning af sølver, Visse udenlandske dyrearter, f. eks. asler, muldyr, kameler, indiske elefanter og lamaer, anses imidlertid for tamme og kan således fremvises uden dispensation.

I *Sverige* er der i 1959 indført forbud mod, at visse arter af dyr, nemlig aber, rovdyr (bortset fra tamme hunde og tamme katte), sældyr (bortset fra sølver), næsehorn, flokke, hjorte, giraffer, kamgunner, rovfugle, strudsflugt og krokodiller, føres fra sted til sted og forevises offentligt. Endvidere er der indført forbud mod, at dyr af de pågældende arter, som uden for Sverige plejer at føres fra sted til sted, forevises i cirkus, varieté eller lignende, selv om virksomheden i Sverige er fastboende. Samtidig har man opretholdt det hidtil gældende forbud mod, at dyr føres fra sted til sted og forevises offentligt i menagerier.

På denne baggrund foreslår justitsministeriet ved et nyt stk. 2 i § 6 indført forbud mod anvendelse af vilde dyr ved forestillinger i cirkus, varietéer og lignende virksomheder og mod fremvisning af dyr i omreisende menagerier. I forbindelse hermed foreslås der som et nyt stk. 4 indsat en bestemmelse om, at justitsministeren kan dispensere fra de nævnte forbud.

Samtidig foreslås der en mindre skærpende af den førnævnte bestemmelse i stk. 1. De tilsvarende bestemmelser i den norske og den svenske dyreværnslov er strengere. I *Norge* er det forbudt at bruge eller dressere dyr til fremvisninger, flimulspilninger eller lignende, dersom dyret lider ondt derved eller bliver alvorligt skræmt. I *Sverige* må dyr ikke dresseres til eller anvendes ved flimulspilninger, offentlige forestillinger eller andre fremvisninger på en sådan måde, at de udsættes for angst eller anden lidelse. Efter den nye aftale tæls af § 6, stk. 1, der tilhæmmer bestemmelsen til de norske og svenske regler, må dyr ikke dresseres eller bruges til fremvisning, cirkusforestillinger, flimulspilninger eller lignende, såfremt dyret herved påføres skade eller alvorlig smerte.

Bestemmelsen i stk. 3 svarer med en enkelt undtagelse til den i den tidligere lov om offentlige daktionel ændring til det nugældende stk. 2, idet man dog ikke nævner menagerier. Dette skyldes, at omreisende menagerier er forbudt ved den nye bestemmelse i stk. 2, og at fastboende virksomheder er omfattet af de øvrige betingelser i stk. 2.

Lovens ikrafttrædelsestidspunkt foreslås fastsat til den 1. januar 1963, således at eventuelt allerede indgåede kontrakter for sæsonen 1962 ikke berøres.

Lov om ændringer i lov om hunde.

til

Forslag

FremSAT den 13. december 1961 af *justitsministeren*.

§ 1.

I lov nr. 164 af 18. maj 1937 om hunde ændres følgende ændringer:

1. §§ 1-7 affattes således:

„§ 1. Det påhviler besidderen af en hund at anmeldte den til det for kommunen førte hunderegister, inden den er 4 måneder gammel, eller hvis den forinden er overgået til en anden besidder senest en uge førtefter. Flytter besidderen af en anmeldt hund, eller overgår hunden til en anden besidder, skal dette anmeldes til registret inden en uge. Afmelding skal ske, dersom hunden dør eller flyttes fra den kommune, hvori den er anmeldt. I tilfælde af besidder skifte påhviler pligten til anmeldelse den nye besidder og pligten til afmelding den hidtidige besidder.

Stk. 2. Ved anmeldelsen udleveres der besidderen et hundetegn, der skal fornyes hvert år i januar måned. Besidderen skal drage omsorg for, at tegnet bæres af hunden anbragt på et Halsbånd.

Stk. 3. Det i stk. 1 nævnte register føres i København, Frederiksberg, Købstæderne, Hækkerne og Marstal af politiet og i sognekommunerne af sognefogeden. For større sognekommuner kan justitsministeren efter andragende fra kommunalbestyrelsen bestemme, at registret skal føres af politiet. Hvor registret føres af sognefogeden, tilkommer der harn herfor og for tilsynet med lovens overholdelse et årligt vederlag på 3 kr. for hver anmeldt hund.

41. FremSATte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev. lovforslag).
Justitsmin. j. nr. L. A. 165-1959.

§ 2. Det påhviler besidderen af en anmeldelsespligtig hund at svare en årlig afgift, der tilfalder kommunen.

Stk. 2. I København, Frederiksberg, Købstæderne, Hækkerne og Marstal udgør afgiften 20 kr. for hunde, der målt fra fodsælernes plan til skulderbladets overside ikke er højere end 42 cm, og 40 kr. for større hunde. Holdes der i samme husstand mere end én afgiftspligtig hund, svares der dobbelt afgift af dem alle.

Stk. 3. I sognekommunerne udgør afgiften halvdelen af de i stk. 2 nævnte beløb. Holdes der i en husstand kun én hund, er denne dog afgiftsfrt, såfremt den ikke er højere end 42 cm.

Stk. 4. For så vidt angår bymæssigt byggede dele af sognekommunerne kan kommunalbestyrelsen beslutte, at bestemmelserne i stk. 2 kommer til anvendelse. Beslutningen må foreligge inden 3 måneder før den 1. januar, fra hvilken bestemmelserne skal træde i kraft.

§ 3. Hunde, der bestandig holdes indelukket på alspærret plads, er fritaget for afgift og medregnes ikke ved dens fastsættelse. Det samme gælder hunde, der er dresseret til førerhunde, og som besiddes af blinde, samit hunde, der holdes af statsmyndigheder, statsinstitutioner eller kommuner, eller som med rigspolicehufens godkendelse benyttes af politiet.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at afgiften for hunde, der holdes

ved ensomt beliggende steder, skal ned sættes eller bortfalde, og kan i øvrigt i det enkelte tilfælde indrømme ned sættelse eller erfravigelse af afgiften, hvor omsændigheden særlig taler derfor, såsom for blinde, døve og enlige stillede gamle personer.

§ 4. Afgiften forfalder hvert års 1. januar. For hunde, for hvilke anmeldelsespligten først indtræder i løbet af året, forfalder afgiften ved udløbet af anmeldelsesfristen. Indtræder der i løbet af året forandringer, der medfører pligt til at svare afgift eller forløjet afgift af en anmeldt hund, forfalder afgiften en uge efter forandringen.

Stk. 2. Flytter besidderen af en afgiftspligtig hund i løbet af året til en anden kommune, eller overgår hunden til en anden besidder, uden at der samtidig i henhold til bestemmelserne i § 2 indtræder en forhøjelse af afgiften, skal der ikke svares ny afgift. Det samme gælder, dersom hunden i løbet af året bliver høje end 42 cm.

Stk. 3. Afgiftsbeløb, der forfalder i den sidste halvdel af året, ned sættes til det halve.

§ 5. Afgiften indbetales til den myndighed, der fører hunderegistret, jfr. § 1, stk. 3.

Stk. 2. Besidderen skal på forlangende give de fornødne oplysninger til bedømmelse af afgiftspligten og dens omfang. Ønsker besidderen afgiften beregnet efter reglerne for hunde, der ikke er høje end 42 cm., kan hunden kræves fremstillet.

Stk. 3. Indtræder der i løbet af året forandringer af den i § 4, stk. 1, sidste pkt., omhandlede karakter, skal besidderen inden en uge meddele dette til den myndighed, der fører hunderegistret.

§ 6. Justitsministeren kan udfærdige nærmere bestemmelser om opbevaring af hundeafgiften.

§ 7. Udgifterne til registre, kartoteker, bekendtgørelser og lignende samt vedlægget til sognefogeden, jfr. § 1, stk. 3, udredes af kommunen.

§ 10, stk. 1, 5-7. pkt., udgår og erstattes af følgende:

„Bærer hunden ikke hundetegn, fremlyses den, medmindre politiet skønner, at

udgifterne ved fremlysningen vil overstige hundens værdi. Hvis besidderen ikke inden 3 døgn, efter at underretning eller fremlysning har fundet sted, eller, hvor underretning eller fremlysning ikke er sket, ikke inden 3 døgn efter optagelsen indlæser hunden ved at betale de udgifter, som optagelsen har foranlediget, kan politiet afhænde hunden eller lade den aflyve. Et eventuelt overtakst ved afhændelsen tilfalder ejeren, hvortil han melder sig inden 3 måneder og godtgør sin ret, og ellers statskassen. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om afhændelse af optagne hunde.“

3. I § 10, stk. 3, 1. pkt., udgår „eller forsvaret bundet“.

4. I § 10, stk. 3, 1. pkt., erstattes „i den tid, da det udenfors arbejde efter egens skik og brug er indstillet fra dets ophør om aftenen til dets begyndelse om morgenen“ af „i tiden fra kl. 18 til kl. 6“.

5. § 10, stk. 4, affattes således:

„Uden for byer og områder med bymæssig bebyggelse påhviler det besidderen af en hund at drage omsorg for, at den ikke strejfer om.“

6. I § 10 ind sættes som nyt stk. 5:

„Løsgående glubske hunde må ikke uden politiets tilladelse anvendes til bevogtning af pladser.“

7. § 10, stk. 5, ændres til stk. 6.

8. § 12 affattes således:

„Det er forbudt til stadighed at holde en hund bundet.“

9. § 13, stk. 1, affattes således:

„Det påhviler besidderen af en hund at træffe de foranstaltninger, der efter forholdene må anses påkrævet for at forebygge, at hunden volder andre skade.“

10. I § 13, stk. 2, 1. pkt., udgår „bundet eller“.

11. § 13, stk. 3 og 4, ophæves.

12. § 14, stk. 1, og stk. 2, 2. pkt., ophæves, jfr. stk. 2, 1. pkt., ændres til stk. 1.

13. Som nyt stk. 1 i § 15 ind sættes: „Besidderen af en hund er forpligtet til at træffe de foranstaltninger, der efter forholdene må anses påkrævet for at forebygge, at hunden volder andre skade.“

14. § 15, stk. 1, ændres til stk. 2, og i 1. pkt. udgår „anmeldt“. Som nyt 3. pkt. ind sættes:

„Undtaget fra forsikringspligten er hunde, der holdes af statsmyndigheder, statsinstitutioner eller kommuner.“

15. § 15, stk. 2, ændres til stk. 3, og „stk. 1“ ændres til „stk. 2“.

16. § 16, stk. 1, affattes således:

„Med bøde straffes den, der
a. undlader at foretage de i § 1, stk. 1, § 5, stk. 3, og § 13, stk. 2, sidste pkt., påbudte anmeldelser,
b. undlader at give de i § 5, stk. 2, nævnte oplysninger,
c. undlader at forny hundetegnet som foreskrevet i § 1, stk. 2.

På samme måde straffes den, der overtræder § 1, stk. 2, 2. pkt., § 9, § 10, stk. 1, 1. 3. pkt., § 10, stk. 3-5, § 12, § 13, stk. 1, 14, § 15, stk. 2, eller et i medfør af § 11 eller § 13 givet pålæg.“

17. § 16, stk. 2, 2. pkt., og **stk. 3** ophæves.

18. Som nyt stk. 3-7 ind sættes i § 16:

„Stk. 3. Hvis der rejses tiltale for nogen skadevoldende lovovertrædelse, der i henhold til § 15 kan medføre erstatningsansvar, skal der gives den eller de skadelidte lejlighed til at påstå erstatning. Hvis der ikke opnås forlig om erstatning, skal erstatningspåstandene påkendes under sagen, selv om straf ikke pålægges tiltalte. Sådan påkendelse kan ske før eller efter erstatningsafspørgsmålet om straf. Hvor erstatningskravet angår materiel skade og er af indviklet beskaffenhed, kan retten, efter at forlig forgæves er prøvet, nægte kravets forlængning under straffesagen.“

Stk. 4. Det forsikringselskab, i hvilket der er tegnet ansvarsforsikring for den skadevoldende hund, skal med varsel efter retsplejelovens § 174 som til vidner i straffesager tilsende til ethvert retsmøde (jfr. dog retsplejelovens § 166). Selskabet er da berettiget til — eventuelt efter at retten har givet det tilladelse til udenretligt at gøre sig bekendt med det i sagen fremkomne — efter derved til rejsbogen fremsat begæring at indtræde i sagen, og det bliver da for erstatningsspørgsmålets vedkommende at betragte som part. Dersom det ikke indtræder som part, er såvel en forligsmæssig som en domsmæssig afgørelse af erstatningsspørgsmålet bindende for det.

Stk. 5. Når erstatningsspørgsmålet påkendes under sagen, kan retten i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens kapitel 30 pålægge rettergangsboeder og sagsomkostninger, samt erlægelse af retsavgift til det offentlige efter §§ 6, 8, 18 og 19 i lov om retsafgifter i domssager m. m., jfr. lovbekendtgørelse nr. 322 af 19. december 1932 med senere ændringer, som om sagen havde været behandlet i den borgerlige retsplejes former. Sagsgenstandens værdi fastsættes i så fald ved dommen.

Stk. 6. Påankes en straffesag, under hvilken erstatningsspørgsmålet er blevet påkendt, skal enhver, der for erstatningsspørgsmålets vedkommende har været part i den indankede sag, have meddelelse om anken og lejlighed til at udtale sig for den overordnede ret. Det selskab, der i medfør af stk. 4 er indtrådt som part i den indankede sag, har en tilsvarende adgang til at indtræde som part i ankesagen.

Stk. 7. Den i retsplejelovens § 996 omhandlede adgang til anke i den borgerlige retsplejes former står åben for enhver, der, for så vidt angår erstatningsspørgsmålet, har været part i sagen. I henseende til anker er en i medfør af stk. 3 sket særskilt påkendelse af straffe- eller erstatningspåstande at betragte som en selvstændig dom. Rettsplejelovens § 995, sidste stk., finder ikke anvendelse i de her omhandlede sager.“

§ 2.

Denne lov træder i kraft den 1. januar 1963.

Stk. 2. Bestemmelsen i forslaget § 1, nr. 3 og 8, træder dog først i kraft den 1. januar 1964. Indtil da påhviler det besidderen at en

Bemærkninger til lovforslaget.

Lovforslaget indeholder en række bestemmelser, der har til formål at dæmpe op for omstøjtende hundes skadegørende virksomhed. Efter at justitsministeriet havde modtaget henvendelser vedrørende dette spørgsmål, indhentede man fra politimesterembederne en række statistiske oplysninger for årene 1951-56. Det fremgår af disse oplysninger, at der i det nævnte tidsrum blev anmeldt ca. 3 450 overfald af hunde på andre dyr, og at ca. 20 400 dyr blev bidt ihjæl ved overfaldene eller senere måtte slås ned. Af overfaldene skete ca. 850 i byer eller bymæssige bebyggelser og ca. 2 600 på landet. Antallet af dyr, der blev bidt ihjæl eller måtte slås ned, fordeler sig på disse overfald med henholdsvis ca. 3 200 og ca. 17 200. Over 75 pct. af overfaldene er således sket på landet, og forslaget regner søger derfor i første række at nedbringe antallet af overfald i landkommunerne.

Endvidere indeholder forslaget forbud mod at holde lænkehunde.

Hervedover indeholder forslaget en række mindre vidtrækkende ændringer, der navnlig tager sigte på en forenkling og a jourføring af lovens bestemmelser. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

III § 1.

Titl nr. 1.

Lovens §§ 1-7 indeholder bestemmelser om anmeldelses- og afgiftspligt.

Titl § 1.

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til den nugældende § 1, stk. 1, idet anmeldelsespligten dog er udvidet, således at hunde, der endnu ikke er 4 måneder gamle, og derfor efter de gældende regler er fritaget for anmeldelse, skal anmeldes, dersom de overgår til en ny besidder. Denne udvidelse må ses i sammenhæng med forslaget under nr. 14, der indfører pligt til at holde en hund forsikret allerede fra dens fødsel og ikke først fra anmeldelsen. Ansvarforsikringen for en hundhund dækker ifølge aftale mellem forsikringselskaberne også hvalpe, der ikke er 4 måneder gamle, så længe de bliver hos moderen. Spørgsmålet om at tegne en særlig ansvarsforsikring

lænkehund under strafansvar efter lovens § 16, stk. 1, at røre hunden mindst 1 time 2 gange daglig.

Bemærkninger til lovforslaget.

opstår derfor først, når hvalpen bliver 4 måneder gammel, eller når den forinden dette tidspunkt forlader moderen. Ved den foreslåede udvidelse af anmeldelsespligten opnår man, at anmeldelsen — ved hvilken det ifølge § 15, stk. 1, skal godkendes af forsikring er tegnet — skal ske umiddelbart efter, at spørgsmålet om tegning af en særlig forsikring er blevet aktuelt. Samtidig er fristen for anmeldelse af besidderskifte efter henstilling fra Foreningen af forsikringselskaber til overtagelsen af lovpligtige ansvarsforsikringer for hunde blevet kortet fra 14 dage til en uge, således at man opnår en hurtigere kontrol med, om den nye besidder har tegnet forsikring. Fristen for anmeldelse af flytning er forkortet tilsvarende.

Hervedover indeholder stk. 1 enkelte mindre ændringer af anmeldelsesreglerne, der søger at sikre at hunderegistret altid er ført a jour, f. eks. med hensyn til besidders adresse. Endvidere er bestemmelsen i 2. pkt. om pligt til at anmelde forandringer med hensyn til afgiftspligten flyttet til § 5, stk. 3, og § 4, stk. 2, 2. pkt., og bestemmelsen i 3. pkt. om pligt til at give oplysning om ethvert forhold, der har betydning for afgiftspligten, er flyttet til § 5, stk. 2, 1. pkt. Bestemmelsen i 3. pkt. om pligt til ved en hunds flytning til en anden kommune at oplyse, om politiet i medfør af § 13 har givet pålæg om, at hunden skal holdes bundet eller indelukket eller forsynet med mundkurv, er udeladt, idet det følger af § 13, stk. 1, sidste pkt., at besidderen af en sådan hund er pligtig til under rette politiet, så snart hunden overflyttes til en anden kommune.

Bestemmelsen i den nugældende § 1, stk. 2, om at erhvervsregistreret opdrættede hunde, der er i opdrættens besiddelse, først skal anmeldes, når de er 6 måneder gamle, er udeladt, idet justitsministeriet ikke finder tilstrækkelig anledning til at opretholde denne særstilling. Man opnår herved samtidig en forenkling af anmeldelsesreglerne, idet ledet at der kun kommer til at gælde én anmeldelsesfrist.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer med enkelte ynkaf tonelle ændringer til den nugældende § 1, stk. 3. Bestemmelsen i stk. 3 svarer til den nugældende

§ 4, stk. 5, idet vederlaget til sognefogederne, der har været ændret siden 1938, dog er forhøjet fra 1 kr. til 3 kr. for hver anmeldt hund.

Titl § 2.

Bestemmelsen, der afløser §§ 2, 3 og 4, indfører en forhøjelse af hundeaftiften, samtidig med at den forenkler reglerne om afgiftens beregning. Afgiften har ikke været ændret siden 1938, og afgiftssatserne er stort set de samme, som anvendtes i hundeoven af 1925.

Ifølge den nugældende bestemmelse i § 2 udgør afgiften i København og Frederiksberg 10 kr. årlig for hunde, der ikke er højere end 42 cm, og 15 kr. for større hunde, idet kommunalbestyrelsen dog kan forhøje afgiften indtil henholdsvis 20 kr. og 40 kr. Denne forhøjsesadgang har man udnyttet i København, hvorimod den ikke er benyttet på Frederiksberg. Ifølge § 3 udgør afgiften i købstæderne, flækkkerne og Marstal ligeledes 10 kr. for hunde, der ikke er højere end 42 cm, og 20 kr. for større hunde, og her kan kommunalbestyrelsen forhøje afgiften indtil henholdsvis 15 kr. og 30 kr. Såvel i København, Frederiksberg, købstæderne, flækkkerne og Marstal gælder det, at holdes der i samme husstand mere end en hund, svarer der dobbelt afgift af dem alle.

Ifølge den nugældende § 4 svarer der på landet kun hundeaftift, såfremt der i en husstand holdes mere end én hund. Holdes der to hunde, udgør afgiften 3 kr. årlig for hunde, der ikke er højere end 42 cm, og 5 kr. for større hunde, dog således at der for den ene af hundene — den største — svarer dobbelt afgift. For hver hund udover to udgør afgiften 10 kr. årlig.

Efter forslaget bliver afgiften i København, Frederiksberg, købstæderne, flækkkerne og Marstal 30 kr. for hunde, der ikke er højere end 42 cm, og 40 kr. for større hunde, og afgiften fordobles som hidtil, når der i en husstand holdes mere end én hund. Den hidtil gældende bestemmelse om, at kommunalbestyrelsen yderligere kan forhøje afgiften, er ikke medtaget, idet man under hensyn til de foretagne forhøjelser af afgiften har anset den for unødvendig.

Afgiften i sognekommunerne kommer til at udgøre halvdelen af de nævnte beløb, dog således at der ikke svarer afgift, dersom der i en husstand kun holdes én hund, og denne ikke er højere end 42 cm. Forslaget indskrænker således bestemmelsen om afgiftsfrifind for den første hund til alene at gælde hunde under 42 cm. Afgiften for hunde, der er højere end 42 cm, bliver 20 kr., og holdes der i en husstand mere end én hund, bliver afgiften

20 kr. for hunde, der ikke er højere end 42 cm, og 40 kr. for større hunde.

Den forhøjelse af afgiften, der finder sted, er forholdsvis store i sognekommunerne end i byerne. Dette er et udslag af bestræbelserne for at nedbringe antallet af hundeeverfald i sognekommunerne. Ved afgiftsforhøjelsen og indskrænkningen af afgiftsfrifinden tilstræber man at tilskynde til en omlægning af hundeholdet, således at der fortrinsvis holdes små hunde, idet erfaringen viser, at de fleste og største skader volder af store hunde.

Som en naturlig følge af indskrænkningen af afgiftsfrifinden for sognekommunerne vedkommende er reglen i §§ 2 og 3 om, at kommunalbestyrelsen kan bestemme, at afgiften for hunde, der holdes ved ensomt beliggende steder, skal nedskrives eller bortfalde, udvidet til også at omfatte sognekommunerne. Bestemmelsen, der hidtil kun har været gældende for København, Frederiksberg, købstæderne, flækkkerne og Marstal, er i forslaget flyttet til § 3, stk. 2, hvortil der henvises.

Titl § 3.

Bestemmelsen svarer til den nugældende § 5, idet man dog har søgt at modernisere og forenkle reglerne om afgiftsfrifind.

Bestemmelsen i stk. 1 om afgiftsfrifind for hunde, der er under 4 måneder gamle, er udeladt. § 2 er ved forslaget afføret således, at afgift kun skal svarer af anmeldelsespligtige hunde, og dette betyder, at hunde under 4 måneder er afgiftsfrifind, medmindre de er overgået til en ny besidder.

Bestemmelsen om hunde, der anvendes som træklår, er udeladt som værende uden praktisk betydning i dag, og det samme gælder bestemmelsen om afgiftsfrifind for hunde, der er dresseret til rottejagt, og som holdes af personer, der ernærer sig ved udryddelse af rottter under anvendelse af hunde.

Som omtalt i bemærkningerne til § 1 er særreglen om anmeldelse af erhvervsregistreret opdrættede hunde i den nugældende § 1, stk. 2, udeladt. I tilknytning hertil foreslås også den afgiftsmæssige særstilling for disse hunde ophævet. Ifølge den nugældende § 5, stk. 1, har erhvervsregistreret opdrættede hunde hidtil været fritaget for afgift, indtil de var 6 måneder gamle, forudsat de opholdt sig hos opdrætteren.

Forslaget bestemmelse om afgiftsfrifind for hunde, der holdes af statsmyndigheder, statsinstitutioner eller kommuner, eller som med rigspolitichefens godkendelse benyttes af politiet, er ny.

I bestemmelsen i stk. 2 har man optaget bestemmelserne i § 2, stk. 1, sidste pkt., og § 3, stk. 1,

sidste pkt., hvorefter kommunalbestyrelsen kan beslutte, at afgiften for hunde, der holdes ved ensomt belliggende steder, skal ned sættes eller bortfalde. Bestemmelsen, der hidtil kun har været gældende i København, Frederiksberg, Købstæderne, Hækkeme og Marstal er samtidig udvidet til også at omfatte sognekommunerne. Om begrundelsen herfor henvises til bemærkningerne til § 2.

Til § 4.

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til den nu gældende § 6, stk. 1, 1-3, pkt.

Bestemmelsen i stk. 2, 1. pkt., afløser § 6, stk. 2. Efter den foreslåede bestemmelse skal der ikke svares ny afgift, dersom hunden i løbet af året flyttes til en anden kommune eller overgår til en anden besidder, medmindre hunden derved kommer ind under en højere afgiftssats. I så fald vil det skyldige afgiftsbeløb blive forskellen mellem afgiften efter den højere sats og den allerede erlagte afgift. Bestemmelsen i 2. pkt. om, at der ikke skal svares yderligere afgift, dersom hunden i løbet af året bliver højere end 42 cm, findes i øjeblikket i § 1, stk. 1, 2. pkt.

Bestemmelsen i stk. 3 svarer til § 6, stk. 3.

Til § 5.

De nu gældende bestemmelser om afgiftspligten indeholder intet om, at afgiften skal betales til den myndighed — politiet eller sognefogeden — der fører hundeprotokollen, men dette kan udledes af en række af lovens bestemmelser. Man har fundet det rigtigst at indsatte en udtrykkelig bestemmelse herom i stk. 1.

Bestemmelsen i stk. 2, 1. pkt., svarer til den nu gældende § 1, stk. 1, 3. pkt., medens bestemmelsen i 2. pkt. svarer til § 6, stk. 1, sidste pkt.

Bestemmelsen i stk. 3 svarer til den nu gældende § 1, stk. 1, 2. pkt.

Til § 6.

Bestemmelsen er enslydende med den nu gældende § 7.

Til § 7.

Den nu gældende hundelov indeholder en række komplicerede bestemmelser om, hvem afgiften tilfalder, og hvem der skal udrede udgifterne i forbindelse med anmeldelsesordningen.

I København og Frederiksberg tilfalder afgiften kommunen, idet der dog i København stilles 10 pct. af afgiften til rådighed for politidirektøren til anvendelse til tilsvarende formål, som uden for København fyldstegøres gennem politikassernes midler. Udgifterne til tegn, protokoller og lignende afholdes af kommunen (§ 2, stk. 3).

I Købstæderne, Hækkeme og Marstal tilfalder 2 pct. af afgiften for hver hund politikassen, medens resten tilfalder kommunen. Udgifterne til tegn og afholdelse af politikassen, medens udgifterne til protokoller og lignende afholdes af kommunen (§ 8, stk. 3).

I sognekommunerne tilfalder afgiften kommunen, der afholder udgifterne til tegn, protokoller og lignende og det sognefogeden tilkommende vederlag (§ 4, stk. 4 og 5).

Man har ved forslaget søgt at forenkle disse regler. Efter affattelsen af § 2 tilfalder afgiften ubestrikt kommunen. Det er en naturlig følge heraf, at samtlige udgifter til registre m. v. herefter vil udredes af kommunen.

Til nr. 2.

Ifølge lovens § 10, stk. 1, kan politiet under visse betingelser lade de af politiet optagne hunde aflive. Ved cirkulære nr. 111 af 17. juli 1958 om salg af optagne hunde har justitsministeriet imidlertid meddelt, at justitsministeriet intet har at indvise imod, at politiet, når lovens betingelser for at lade en af politiet optaget hund aflive er til stede, i stedet sælger hunden på visse i cirkulæret nærmere angivne vilkår, bl. a. at hunden ikke uden politiets tilladelse overdrages til tredjemænd inden for en frist af 1 måned fra optagelsen, og at den tidligere ejer inden for denne frist har ret til at få hunden tilbageleveret. Justitsministeriet har fundet det rettest nu at a. journalføre lovens bestemmelse på dette punkt, således at det af selve lovteksten fremgår, at politiet kan afhænde hunden, og således at justitsministeren benyttes til at fastsætte nærmere regler om afhændelsen.

Det foreslås, at et eventuelt overskud ved afhændelsen skal tilfalde ejeren, hvis han meddelte sig inden 3 måneder, og ellers statskassen. Denne frist er den samme som i § 5, stk. 2, jfr. § 4 i lov nr. 146 af 23. april 1952 om hittepods. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at der som hidtil ved indskrivelse af et vilkår for afhændelsen gives den tidligere ejer ret til at få hunden tilbageleveret inden for en nærmere angivet frist.

De øvrige i forslaget indholdte ændringer af § 10, stk. 1, er af redaktionel karakter.

Til nr. 3 og 4.

Ifølge § 10, stk. 3, 1. pkt., skal visse hunderejere uden for København, Frederiksberg og Gentofte samt købstæder med over 15 000 indbyggere frives i bånd eller holdes indelukkede eller forsvarligt bundet i den tid, da det uænders arbejde efter egenss skik

og brug er indstillet fra dets ophør om atfemen til hets begrundelse om moorgen.

I forslaget under nr. 3 foreslås der indført forbud mod, at en hund til stadighed holdes bundet. Som en naturlig følge heraf foreslås ordene „eller forsvarligt bundet“ udeladt.

Efter hensigt fra Foreningen af politimestre i Danmark foreslås det endvidere at retsrettslige grunde at erstætte den ubestemte angivelse af det tidspunkt, i hvilket hundene skal føres i bånd eller holdes indelukkede, med en mere nøjagtig tidsangivelse.

Til nr. 5.

I § 10, stk. 4, bestemmes, at uden for byer og områder med bymæssig bebyggelse påhviler det i tiden fra 15. marts til 15. september besidderen af en hund at drage omsorg for, at den ikke strøjer om.

Af de af justitsministeriet indhentede statistiske oplysninger for årene 1951-56 fremgår, at der i den nævnte periode skete ca. 2 600 overfald uden for byer og områder med bymæssig bebyggelse. (ca. 1 500 eller 58 pct. foregik i perioden 15. marts-15. september og ca. 1 100 eller 42 pct. i perioden 15. september-15. marts.

Som et led i bestræbelserne for at formindske antallet af overfald foreslås forbudet mod omstrøfning udvidet til at gælde hele året.

Til nr. 6.

I en række politivægtter findes bestemmelser om, at løsgående glubse hunde kun må anvendes til bevogtning af pladser, såfremt politiet meddeler tilladelse dertil. Det tilføjes oftest, at pladsen skal holdes indhegnet og lukket, således at hunden ikke kan slippe ud, og at det ved tydelige opslag uden for pladsen på de steder, politiet bestemmer, skal tilkendes gives, at der holdes en løsgående hund på pladsen, og til hvilke tider den er løsgående.

Efter justitsministeriets opfattelse er der ikke grund til at løse disse spørgsmål forskelligt for de forskellige politikredse, og der foreslås derfor indsat en bestemmelse i loven om, at løsgående glubse hunde kun må anvendes til bevogtning af pladser med politiets tilladelse. Ved meddelelse af tilladelse kan politiet herefter stille de fornødne vilkår med hensyn til pladsens indhegning, skiltning og lignende.

Til nr. 8.

I § 12 bestemmes, at enhver, der holder lænkehund, er pligtig at drage omsorg for, at den får forvarligt røgt og pleje, at dens lænke er mindst 3 m lang, at hundehuset yder tilstrækkelig værn

mod regn, blæst og kulde, og at det er rummeligt og så højt, at hunden kan stå oprejst.

Herudover har bestemmelsen i lovens § 9 betydning for lænkehunde. Ifølge denne bestemmelse er det forbudt at holde hund på steder, hvor der ikke er beboelse, såsom i kolonihaver, medmindre politiet meddeler tilladelse dertil. Sådant tilladelse må kun gives, når der skønnes at være sikkerhed for, at hunden vil blive passet forsvarligt, og tilladelsen kan til enhver tid tilbagetages.

Endvidere vil de administrative bestemmelser om straf for mishandling af og ulovsvarlig behandling af dyr i dyreværnsloven af 27. maj 1950 kunne anvendes på lænkehunde.

I en henvendelse fra „Hunde-Journalen“ og „Se og Hør“, der er ledsaget af 40 377 underskrifter, foreslås der i overensstemmelse med en af „World Federation for the Protection of Animals“ vedtaget resolution indført et fuldstændigt forbud mod at holde lænkehunde, således at der i en overgangsperiode på 3 år indtil forbudets ikrafttræden indføres pligt til at røre lænkehunde i det mindste 1 time 2 gange daglig. Når man ikke finder de gældende regler tilstrækkelige, skyldes det, at man mener, at en vedvarende lænking er så direkte stridende mod hundens natur, at den efter længere tids lænking ofte vil være forandret psykisk, således at den er nervøs, bisk og mistroisk eller måske modsat helt apatisk og sløv. Dette — siges det — fører til, at lænkehunde i mange tilfælde må aflives på grund af sindssyge.

Justitsministeriet har ment at burde tage denne henvendelse til følge. Imod et forbud taler ganske vist hensynet til at hindre hundens overfald på søgeselsk personer, andre husdyr og vildt. Dette hensyn har fundet udtryk i hundelovens § 10, stk. 3, hvorefter en række rø mere angivne hunderecer, som f. eks. schæferhunde, dobermanpinschere, rottweilere samt andre større hunde, som kan stilles med de i paragraffen angivne hunderecer, på landet skal føres i bånd eller holdes indelukkede eller forsvarligt bundet i den tid, hvor det uænders arbejde normalt er indstillet. Samme hensyn ligger bag § 13, stk. 2, hvorefter politiet i tillæg, hvor en hund, som tidligere har forårsaget skade, påny voldes skade, skal pålægge besidderen at lade hunden dræbe, når den ikke bestemt holdes bundet eller indelukkede eller forsvarligt med mundkurv. Et forbud mod at holde hunde bundet vil også vanskeliggøre gennemførelsen af det under nr. 5 omtalte forbud mod hundens omstrøfning. Justitsministeriet har imidlertid ikke fundet disse modhensyn afgørende, idet man har ment, at det vil være muligt ved andre foranstaltninger end

lænkning at tilgodesee de nævnte hensyn. Der fore-
slås derfor indført forbud mod til stadighed at
holde en hund bundet.

Med hensyn til overgangsperioden indtil forbudets
ikrafttræden henvises til forslaget's § 2.

Til nr. 9.

I § 13, stk. 1, bestemmes, at såfremt en hund
bidragsløst person eller på anden måde voldr
ham skade på person eller ejendom, er besidderen
pligtig at erstatte skaden og at udbede godtgørelse
for svie og smerte, lyde og vansår, hvorhos *besidderen*
straffes med bøde.

Bestemmelsen om bødeansvar for besidderen på
objektivt grundlag er ret enestående i dansk ret.
Der er ganske vist nogle steder i lovgivningen fore-
skrevet bødeansvar, uden at det skal godtgøres, at
den pågældende har gjort sig skyldig i et forsætligt
eller uagtsomt forhold, men der er da tale om et
ansvar, der påhviler indehaveren af en erhvervs-
virksomhed for forhold, der begås i forbindelse med
virksomhedens drift.

Det foreslås at erstatte den nævnte bestemmelse
med en bestemmelse om, at det påhviler besidderen
af en hund at træffe de foranstaltninger, der efter
forholdene må anses for påkrævet for at forebygge,
at hunden voldr skade. Overtrædelser af denne
bestemmelse vil kunne straffes efter lovens § 16,
hvis besidderen har gjort sig skyldig i forsætligt
eller uagtsomt forhold.

Særligt foreslås den erstatningsretlige del af
§ 13, stk. 1, flyttet til § 15, hvor den naturligt hører
hjemme.

Til nr. 10.

I følge § 13, stk. 2, skal politiet i visse tilfælde
pålægge besidderen af en hund at lade den dræbe,
når den ikke bestandig holdes bundet eller in-
lukket eller forsynet med mundkarr. Som en natu-
rlig følge af forslaget under nr. 8 foreslås ordene
„bundet eller“ udeladt.

Til nr. 11.

I § 13, stk. 3 og 4, findes en række bestemmelser
om, under hvilke betingelser det er tilladt at ned-
skyde skadevoldende eller omstrevende hunde.
Bestemmelserne svarer med enkelte mindre afvi-
gelser til § 14 i den nye mark- og vejfredslov af 31.
marts 1953. Da det er uhensigtsmæssigt at arbejde
med to sæt regler, foreslås det at lade bestemmel-
serne udgå, således at mark- og vejfredslovens regler
alene finder anvendelse.

Til nr. 12.

I følge § 14, stk. 1, må personer, der for dyrplageri

eller overtrædelse af dyreværnsloven anses med
højere straf end bøde, ikke holde hund uden politilig
tilladelse. Det samme gælder personer, der er anmel-
det straf af bøde for uforsvarlig behandling af
hunde.

I § 14, stk. 2, bestemmes i 1. pkt., at det er for-
budt uden politiets tilladelse at drive erhvervs-
mæssig handel med eller erhvervs mæssigt optret af
hunde, og i 2. pkt., at sådan tilladelse ikke må med-
deles personer, der for dyrplageri eller overtræ-
delse af dyreværnsloven er ansat med højere straf
end bøde.

Da hunde loven blev gennemført i 1937, fandtes
der ikke i dyreværnsloven almindelige bestemmelser
om frakendelse af retten til at beskæftige sig med
dyr, men kun en bestemmelse om, at ret til at udføre
slagtning for en tid eller for bestandig kunne
frakendes den, der havde gjort sig skyldig i grov
mishandling af dyr. Den nugældende dyreværnslov
— lov nr. 256 af 27. maj 1950 — indeholder derimod
i § 19 en bestemmelse om, at den, der ved dom
findes skyldig i mishandling af dyr, såvel som den,
der efter fældelse af dom har gjort sig skyldig i dyr-
plageri eller i anden overtrædelse af forskrifterne
i dyreværnsloven eller den tidligere dyreværnslov,
påny findes skyldig i sådan overtrædelse, ved
dom for bestandig eller for et nærmere fastsat
tidsrum kan frakendes retten til at eje, brugs,
passe eller slagte eller i det hele at beskæftige sig
personligt med dyr.

Justitsministeriet finder herefter ikke, at der er
tilstrækkelig grund til at opretholde en særlig regel
om hunde, og bestemmelse i § 14, stk. 1, og
stk. 2, 2. pkt., foreslås derfor ophævet.

Til nr. 13.

Bestemmelsen svarer til den erstatningsretlige
del af § 13, stk. 1, jfr. bemærkningerne til forslaget
under nr. 9, idet dens formulering dog er modernis-
seret. Der er ikke herved tilslaget nogen realitets-
ændring.

Til nr. 14.

I følge den nugældende § 15, stk. 1, påhviler det
besidderen af en anmeldt hund at holde den ansvars-
forsikret. Da pligten til at betale erstatning for den
skade, en hund forvolder, påhviler besidderen, nævnt
om hunden er anmeldt eller anmeldelsespligtig, kan
der forekomme tilfælde, hvor en skade ikke er dæk-
ket af forsikring. I så fald vil erstatningen blive
udbetalt af Foreningen af forskningssekskaber til
overtagelse af loypligtige ansvarsforsikringer for
hunde, der herefter gør regns mod den ansvarlige
besidder, jfr. § 4 i justitsministeriets bekendtgørelse

§ 27) af 1. september 1937 om ansvarsforsikring
for hunde.

Foreningen af forskningssekskaber til overtagelse
af loypligtige ansvarsforsikringer for hunde har i en
række henvendelser til justitsministeriet henstillet,
at denne ordning ændres, idet man har anført, at
reglerne er uretferdige, ikke mindst over for hunde-
ejere, der ikke kan forstå, at foreningen får ret til
regns, såfremt den kommer til at udbede erstatning
for en ikke-forsikringspligtig hund, og at forsik-
ringspligten er knyttet til anmeldelsespligten og
ikke — som det naturligt burde være — falder
sammen med det erstatningsansvar, som er pålagt
indehaveren af en hund uanset dennes alder. For-
sørgningen har oplyst, at spørgsmålet om ansvar
for hvalpe, der ikke er 4 måneder gamle og derfor
ikke er anmeldelsespligtige, siden 1941 er løst ved
afkøb mellem foreningens medlemmer således, at
sekskaberne lader hvalpene være gratis medfor-
skrevet under moderens forsikring, så længe hvalpene
påhviler hos moderen. Det forhold, at en uforsikret
hund kan pådrage besidderen ansvar, uden at
indehaveren har tilsidesat lovens regler om forsik-
ringspligt, er således begrænset til de tilfælde, hvor
skaden forvoldes af en hvalp under 4 måneder, der
er overgået til en ny besidder, eller hvor skaden er
forvoldt inden for et tidsrum af 14 dage efter, at
hunden er overgået til en anden besidder.

Under hensyn til den rejste kritik af den gældende
ordning indfører forslaget pligt for besidderen af en
hund til at holde den ansvarsforsikret, uanset om
den er anmeldt eller anmeldelsespligtig. Pligten til
at holde en hund ansvarsforsikret vil herefter falde
sammen med pligten til at erstatte den skade,
hunden forvolder. Forslaget kræver ikke, at der
skal være tegnet en særlig forsikring for hunden;
i det omfang hunden er medforsikret under moder-
ens ansvarsforsikring, er tegning af en særlig for-
sikring derfor utønmøen.

I følge § 15, stk. 1, 2. pkt., skal besidderen af
en hund samtidig med anmeldelsen godtgøre, at
den er tegnet ansvarsforsikring for hunden. Efter
den nugældende regel har besidderen kun skullet
godtgøre, at der var tegnet forsikring for tiden fra
anmeldelsen og fremefter, men efter den foretagne
ændring af forsikringspligten vil bestemmelsen
medføre, at besidderen også skal godtgøre, at der
for anmeldelsen har været tegnet forsikring for
hunden.

Samlid med, at forsikringspligten er udvidet,
er reglerne om anmeldelsespligten ændret for at
gøre tilsynet med, om forsikringspligten er opfyldt,
sk. effektivt som muligt. Der henvises herom til
§ 1 i forslaget under nr. 1.

42 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev. lovforslag).

Udover udvidelsen af forsikringspligten indehol-
der forslaget en bestemmelse om, at hunde, der
holdes af statsmyndigheder, statsinstitutioner eller
kommuner, er undtaget fra forsikringspligten. Det
overlades således til de pågældende myndigheder,
om de vil dække deres risici ved forsikring eller vil
være selvforsikrere. Færdelseslovens § 66, stk. 7,
indeholder en tilsvarende bestemmelse for så vidt
angår ansvarsforsikring for motor køretøjer.

Til nr. 16.

I overensstemmelse med nyere lovgivningspraksis
foreslås bestemmelsen udformet således, at den klart
angiver, hvilke overtrædelser af loven der skal
være strafbare. Ændringen medfører ingen udvi-
delse af det straffbares område.

Til nr. 17.

I følge § 16, stk. 2, 2. pkt., kan straffen for den,
der hidser en hund på nogen, eller undlader at holde
sin hund tilbage, når han bemærker, at den over-
falder nogen, under skærpende omstændigheder stige
til hæfte eller fængsel.

Den, der hidser en hund på nogen, vil kunne straffes
efter reglerne i straffelovens §§ 244-49, og det
sammen vil i mange tilfælde gælde den, der undlader
at holde sin hund tilbage, når den overfalder nogen.
De nævnte bestemmelser i straffeloven giver i de
mildere tilfælde mulighed for straf af bøde eller
hæfte og i de alvorligere tilfælde fængsel. Der synes
således ikke at være noget særligt behov for i hunde-
loven at have en bestemmelse om, at straffen
under skærpende omstændigheder kan stige til
hæfte eller fængsel, idet det må antages, at straffe-
lovens bestemmelser vil kunne anvendes, når der
foreligger skærpende omstændigheder. Da bestem-
melsen i øvrigt harmoniserer dertiligt med de nævnte
bestemmelser i straffeloven, idet den i modsætning
til disse ikke indeholder nogen begrænsning af
længden af straffen, foreslås den udeladt.

Bestemmelsen i § 16, stk. 3, 1. pkt., om, at sager
om overtrædelse af bestemmelse i hundeloven
behandles som politissager, bliver herefter over-
flødig, idet det følger af retsplejeloovens § 721, at
sager, hvori der ikke kan idømmes højere straf
end bøde eller hæfte, behandles som politissager.

I § 16, stk. 3, 2. pkt., bestemmes, at boder efter
hundeloven tilfalder kommunekassen. Ved § 7 i
lov nr. 166 af 18. maj 1957 om politiets og arrest-
væsenets ordning er boderne imidlertid nu tillagt
statskassen, og det foreslås derfor at udelade be-
stemmelsen som overflødig.

Til nr. 18.

Foreningen af forsikringselskaber til overtagelse af lovpligtige ansvarsforsikringer for hunde har foreslået, at der gives selskaberne samme processuelle stilling under behandlingen af politissager mod besidderen af en hund, som har voldt skade, som efter færdselsloven tilkommer dem ved behandlingen af færdselssager. Justitsministeret finder forslaget velbegrunder. Det foreliggende forslag svarer i princippet til bestemmelserne i færdselslovens § 67, stk. 1-8.

Til § 2.

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 1963.

Bilag.

Overværende bilag opføres i venstre spalte de i lovforslagets § 1 omhandlede bestemmelser i den nugældende formulering, medens forslaget opføres i højre spalte.

Gældende formulering.

De justitsministeret har fundet det rimeligt, at der gives ejerne af lænkehunde en frist, inden hunden må bringes til stald, og at hunden derefter træder i kraft, foreslås det at udskyde ikrafttrædelsestidspunktet for forslaget under nr. 8 til den 1. januar 1964, således at det indtil da pålægges besidderen af en lænkehund at røre den mindst i to timer 2 gange daglig.

Forslaget under nr. 3 krytter sig til formuleringen under nr. 8, og også denne bestemmes ikrafttrædelsestidspunkt foreslås derfor udskudt. Dermed har man ikke fundet anledning til at udskyde ikrafttrædelsestidspunktet for bestemmelsen i forslaget nr. 10.

Forslaget.

1. §§ 1-7 affattes således:

§ 1. Det påhviler besidderen af en hund at anmelder den til det for kommunen førte hunderegister, inden den er 4 måneder gammel, eller hvis den forinden er overgået til en anden besidder senest en uge herefter. Flytter besidderen af en anmeldt hund, eller overgår hunden til en anden besidder, skal dette anmeldes til registret inden en uge. Afmelding skal ske, dersom hunden dør eller flyttes fra den kommune, hvori den er anmeldt. I tilfælde af besidder-skitte påhviler pligten til anmeldelse den nye besidder og pligten til afmelding den hidtidige besidder.

Stk. 2. Ved anmeldelsen udleveres der besidderen et hundetegn, der skal fornyes hvert år i januar måned. Besidderen skal drage omsorg for, at tegnet bæres af hunden anbragt på et halvbånd.

Stk. 3. Det i stk. 1 nævnte register føres i København, Frederiksberg, Købstæderne, Flækkerne og Marstal af politiet og i sognekommunerne af sognefogeden. For større sognekommuner kan justitsministeren efter andragende fra kommunalbestyrelsen bestemme, at registret skal føres af politiet. Hvor registret føres af sognefogeden, tilkommer der ham herfor og for tilsynet med lovens overholdelse et årligt vederlæg på 3 kr. for hver anmeldt hund.

§ 2. Det påhviler besidderen af en anmeldelsespligtig hund at svare en årlig afgift, der tilfalder kommunen.

Stk. 2. I København, Frederiksberg, Købstæderne, Flækkerne og Marstal udgør afgiften 20 kr. for hunde, der målt fra fødselernes plan til skulderbladets overside ikke er højere end 42 cm, og 40 kr. for større hunde. Holdes der i samme husstand mere end én afgiftspligtig hund, svares der dobbelt afgift af dem alle.

§ 1. Besidderen af en hund skal anmelder den, inden den er 4 måneder gammel, eller inden 14 dage, efter at han har erhvervet den, eller efter at han er flyttet kommunen. Anmeldelse skal endvidere finde sted inden 14 dage, når der indtræder forandringer med hensyn til afgiftspligten, herunder dog ikke indbefattet forandringer vedrørende hundens højde. Ved anmeldelsen skal der gives oplysning om ethvert forhold, som har betydning for afgørelsen af spørgsmålet om afgiftspligten og dennes omfang, samt om for så vidt angår hunde, der er overflyttet fra en anden kommune — om, hvorvidt der tidligere af politiet i medfør af § 13 er givet påbud om, at hunden skal holdes bundet eller indlukkert eller forsynet med forvaringsmunkurvy. Anmeldelsen sker i København, Frederiksberg, Købstæderne, Flækkerne og Marstal for politiet, på landet for sognefogeden. Såfremt en anmeldt hund overflyttes til en anden kommune, er den hidtidige besidder pligtig at afmelde den for politiet, henholdsvis sognefogeden.

Stk. 2. Erhvervsmassigt opdrættede hunde skal dog først anmeldes, når de er 6 måneder gamle, såfremt de indtil dette tidspunkt aldrig er i opdrætterens besiddelse.

Stk. 3. Ved anmeldelsen indlæses hunden i en dertil indrettet protokol, hvorhos der tilføjes den et med årstal og hundens nummer i protokolken forsynet tegn. Besidderen skal i hvert års januar måned forny tegnet, der skal bæres af hunden anbragt på et halvbånd.

§ 2. I København og Frederiksberg udgør hundefgiften 10 kr. årlig for hunde, der målt med stængsmål har en højde fra fodskællernes plan til skulderbladets overside af ikke over 42 cm, og 20 kr. årlig for større hunde. Afgiften kan af kommunalbestyrel-